

Народна Сила

LA FORCE NATIONALE.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И ЛИТЕРАТУРА.

В. „НАРОДНА СИЛА“
ИЗЛИЗА

Единъ пѣтъ въ седмицата.

Събота.

Цѣната му е:

ЗА	ГОДИНА	10	ЛЕВА
ЗА 1/2	"	5	"
ЗА 1/4	"	3	"

ЕДИНЪ БРОЙ 25 СТОТИНКИ.

Волята е сила

Безъ сила нѣма
свобода.Безъ свобода нѣма
животъ.Писма, ръкописи, статии и пари се испра-
чатъ до администрацията на вѣстникътъ.За обявления се плаща по 15 ст. на
рѣдъ за първо печатание, а за всеко по-
вторяние по 10 ст.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи назадъ не се връщатъ.

ЕДИНЪ БРОЙ 25 СТОТИНКИ.

Гр. Плѣвенъ, 17 Мартъ 1890 год.

Помнѣтъ читателитѣ ни, че въ поминалия брой на вѣстника си се обѣщахме, че ще поговоримъ за ползата и добринитѣ, принесени отъ дѣятелността и постѣпкитѣ на днешното наше правителство, въ врѣмена, когато Българската държава, Българския народъ и въ частностъ, Българския гражданинъ сѣ предизвикани да се борятъ и да защитаватъ своето право и своятъ народенъ интересъ. Ний това се обѣщахме и днесъ го изпълняваме. Предъ читателитѣ си ний нѣма да разказваме измислени или нарочно скроени нѣща, а единъ цѣлъ рѣдъ работи и дѣятелностъ, които по интереса си сѣ известни на всеки Български гражданинъ. Отъ 9-й Августъ и до сега, нашата държава и нашето политическо съществуване сѣ се намирали въ постоянна борба съ врагове вътрѣшни и външни: първитѣ, които искатъ да предадатъ свободата и независимостта на България и вторитѣ, които искатъ да заграбятъ, като своя собственостъ Българската държава, нейната свобода, независимостъ и да убиятъ политическото съществуване на Българина. Въ такива бурни врѣмена, Българския народъ е ималъ правителство и патриоти, които сѣ противостоели на всяки чуждъ комплотъ и на всяко чуждо влияние и покровителство. Въ такива бурни врѣмена, въ такива борби, патриотизма на правителството въ запазване народната свобода, политика и интересъ, е билъ искрененъ, бдителенъ и похваленъ. Колкото пѣти нѣкой измѣнници, изъ царството на нещастнитѣ ни покровители, поискаж да посѣгнатъ на правителството и въобще на свободата и независимостта на народа ни, колкото пѣти тѣ да ся явявахъ въ Бургасъ и въ Руссе и пр. измената и подлостта не взе връхъ така, както не взема връхъ всеко разбойничество, грабителство и неправда.

Колкото пѣти и да сѣ посѣгали нашитѣ душмани да турятъ ръка на святитѣ ни права за съществуване, бдителността, съзнанието и патриотическата дѣятелностъ на нашето правителство е съгледвало, вземало мѣрки и отблъсквало всяки странни замисли, всяко чуждо посѣгателство, всяки предателски комплоти и инсинуаций, като ся е при-

държало у девизатъ: България свободна и независима, т. е. България държява на рѣда съ другитѣ образовани държяви.

Тази постоянностъ, дѣятелностъ и бдителностъ на правителството въ защита на държявата ни отъ външнитѣ и вътрѣшнитѣ ни врагове, взети отдѣлно, заслужватъ вниманието и похвалата за постоянство въ борбитѣ, които нашето правителство, водимо отъ благоразумие и народенъ интересъ, е водило, води и ще води. Това казваме и то се отнася само до вътрѣшната и външната политика на нашето правителство, — политика, която ще бѣде за въ полза на Българскитѣ интереси — Българския народъ. Ако всичкитѣ стремления на Россия и нейнитѣ замисли сѣ, какъ да иматъ една заддунайска България, то още повече нашето народно желание, заедно съ нашето Правителство ще бѣде, какъ да сме свободни, и независими отъ никакво Русско, или друго влияние и покровителство. Борбата и политиката на нашето правителство е съзнателна, примѣрна и заслужва похвала и поддържане, нѣщо, на което всичкитѣ Европейски вѣстници, съ изключение Русскитѣ, похваляватъ дѣятелността и постоянството на днешното наше правителство въ борбата му, за народна свобода и независимостъ. Когато Европейската пресса похвалява мъжеството и патриотизма на нашето днешно правителство, по отношение на външната му политика, то колко повече ний, Българскитѣ граждани, трѣбва да поддържаме патриотизма на днешното правителство и до колко трѣбва да признаваме дѣятелността и патриотизма.

Това отъ една страна.

Да видимъ сега друга страна, въ кръга ни която днешното правителство, при всичкитѣ други борби, се труди, грижя и стареа за мирното вътрѣшно държавно положение, за занятието на народа, за развитието и напредванието на българския гражданинъ и въобще Българския Народъ. Днешното правителство полага голѣмо старание за да подобри напредванието и на умственното и на материалното развитие на гражданина. Полѣзна е работата на правителството, гдѣто съ собствени държавни сръдства и безъ ничия друга намѣса постро-

желѣзно пѣтната линия, която скачя София — Пловдивъ. Послѣ това доискара направата и на желѣзно-пѣтната линия Ямболъ — Бургасъ, направи пристанищата при Бургасъ и Варна. При всички тия трудни работи, правителството взе за държавна полза Експлоатацията на Българската желѣзно-пѣтна линия, отъ която се не ползуваше други освѣнъ Баронъ Хиршъ. Независимо отъ това, правителството съзнава и слѣдва да се грижи за вътрѣшното по добръние на страната, като търси най добри способности за да направи и улѣсни съобщенията, които сѣ нуждни за промишленното и търговското развитие и напредване. За тая цѣлъ правителството е направило проекцията на най дългата въ страната ни желѣзно-пѣтна линия, Шуменъ — София — Кюстендилъ. Това ся е усѣцало и се чувствува за най нужно въ промишленното ни и търговско отношение.

Това отъ друга страна.

Макаръ направата, завземане Експлоатацията на Бѣловската желѣзно-пѣтна линия, проектиране линията Шуменъ — София — Кюстендилъ и пр. да сѣ въ интересъ за движението на вътрѣшната ни търговия, за улеснение и скратяване врѣме по транспиране на стоки и др. и за ускоряване на работи въ случай на отечествена нужда; има още една главна точка, която заслужва вниманието на читателя. Грижитѣ за урѣждане и подобрѣние народното учебно дѣло, днешното правителство не е испустнало изъ прѣдъ видъ, да не ся завземе по сериозно за него. За умственното ни напредване трѣбва сили, трѣбва инициатива, врѣме и помощи. Въ умствено състояние Българския гражданинъ не е такъвъ, какъвто е билъ прѣди 50 години; той е нѣкакъ по живъ сега, по напредналъ и за напредъ на нему, както и на правителството е длъжностъ да се развива и умствено и материално. Днешното правителство, като съзнава какво е умственното положение на народа, а особено селското население, ся погрижи за да се подобри то въ това отношение. За тая цѣлъ то е отпуснало помощи, взело е предъ видъ да направи учебни и занаятчийски завѣдения въ всеко окръжие, цѣльта на които да бѣде улеснение на проститѣ и несъстоятелни насѣлени мѣста, за да се за-

познаватъ по специално съ промишлеността, която е тѣхенъ занаятъ и да се одобриятъ и намѣрятъ по лѣсенъ колайлжкъ, за обработване било на земледѣлие, било на винодѣлие, или други занаяти, съ които населението се прихранва. Инициативата и распорѣжданията за осъществяването и, правителството не закъснява да приложи въ дѣйствия, като най напредъ то се распорѣди за распращане между населението на учители, които се казватъ пжтующи учители, цѣльта на които е, да разказватъ на населението най нужното за подобрене на селската промишленостъ и хазайство.

Правителството не е испуснало изъ предъ видъ да се погрижя за начинитѣ, по които да се пази рѣдъ и тишина между гражданитѣ и да се гарантира свободата имъ, като напоследно е издало закони, правилници, вотирани и приети отъ Народното Събрание, които си сж на врѣмето съ положението и състоянието на страната.

На нашитѣ хора, на нашитѣ иснафи, земледѣлци и работници ще кажемъ това, че тѣ винаги ще бждатъ добрѣ, тѣхнитѣ занаяти и интереси за винаги ще вървятъ по добрѣ, тѣхнитѣ политически права и свобода винаги ще бждатъ гарантирани, ако тѣ презиратъ всяко партизанство, всякаква калпава опозиция и престанатъ да иматъ безобразнитѣ ненависти и гонения. На насъ ще бжде ползно, нашитѣ иснафи ще бждатъ добрѣ, нашата култура ще ся въздвигя, ако ний престанемъ да слушяме всякакви опозиционери, всякакви интриганти, които отъ личния ненавистъ и личенъ интересъ псуватъ и правителство, съжжяляватъ и народъ. Това е така. Опозицията не е честна, читателю, не е честна повтаряме, защото тя е тѣло, което е навикнало да живѣй съ власть и закони, които сама да създава, и само за своя полза, а не подъ власть и закони, които безъ нея да ся издаватъ и приспособляватъ. За нашята опозиция всичко е криво, всичко добро имъ е неизносно. Защо? Защото не е отъ нея

и защото не го върши тя. Ний, които сме хора, които сме население, които съставляваме общество, именно ний трябва да *свзнаемъ, че имаме правителство, че имаме глава, които никога не биж трѣгнали противъ свободата и интереситѣ на всѣки българинъ, та билъ той гражданинъ, или селянинъ, турчинъ, или евреинъ.*

Нека бжде знайно на нашитѣ читатели изъ провинцията, че нашето правителство на чело съ НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО ФЕРДИНАНДЪ I, никога нѣма да остави българина, славата му и интереситѣ да чякатъ нѣкакъвъ глупавъ дневенъ рѣдъ. Нѣка да бжде знайно и на гражданина и на войникъ и на господаръ и на слуга, и на търговецъ и на работникъ, *че между гражданството на Българина и между правителството му има една ервска единъ интересъ, това сж: свободата и борбата на българина за своитѣ права за своята независимостъ.* Нека бжде знайно, че въ България има правителство и хора патриоти, къмъ които не да бждемъ опозиция а съчувственници и помагачи и на които цѣлъ Европейски свѣтъ да ржкоплѣщи.

На населението изъ провинцията, т. е. на хората изъ Плъвенския окржгъ искаме да кажемъ още едно нѣщо, нѣщо колкото искрено, толкова и истенно. Пословицата казва: че добръ приятель е този, който говори всичко открито и който исказва това искрено. Като знаемъ че ний имаме работа не съ частно лице, а съ цѣла безбройна публика, то сме длжжни да искаваме всичко до толкова, до колкото то е истенно и искрено, съ това искаме да поприказваме съ читателя за нѣкой провинциални работи, които сж въ интересъ и на насѣлението и на правителството му, като не искаме никакъ да опрекаваме съ това нѣкои безочливи и безсъвѣстни опозиционери, идиалитѣ на които несж други освѣнъ, да продадѣтъ България, само и само да ся качжтъ тѣ на нейния грѣбъ.

На всѣкому изъ Плъвенско бѣ известно, че тукашния Окр. Упра-

витель прѣди нѣколко дена отпжтгува за София, по служебни работи. Спорѣдъ свѣденията, които сме добили, отиванието на Г-на Управителя е било повече въ интересъ на населѣнието т. е. въ полза на иснафи и работници, на землѣделци и търговци, като ся е имало предъ видъ подобрене на мѣстнитѣ занаяти и индустрия. Така, мисията на Г-на Управителя въ София е имало за цѣлъ да представи прѣдъ Г. г. Министритѣ, иманието предъ видъ: въздиганието и подобренито винодѣлието въ Плъвенското Окржжие, *а най главно иманието прѣдъ видъ гр. Плъвенъ и окржжието му при прекарванието централната железнопжтна линия, Шуменъ - София,* подобренито на училищата, и пжтищата и пр. и пр. нужди, които се усѣчатъ отъ населението и му сж необходимо нуждни. Както знаемъ, всичко това Г-нъ Управителя е искавалъ, както се слѣдва и като върваме че правителството никога не ще бжде хладнокрѣвно къмъ населението, когато то искаже своитѣ нужди, отъ удовлетворението на които то намира своето добрувание и економическо напредвание.

Отъ свѣдѣнията, които ни донасятъ изъ Луковитъ, населението въ Луковитъ, както и кметоветѣ отъ Луковитската околия, на връщанието си отъ столицата ся явили прѣдъ Г-на управителя, които при друго, като имъ предалъ словата които Августейшата майка на НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО искавала къмъ населението въ Плъвенския окржгъ, които населението съ неописуемъ интусиазмъ ислушяло, посрѣщало рѣчта на Г-на управителя съ виковетѣ „Да живѣй НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО, наций любимъ Князь, „Да живѣй НЕЙНО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО, Августейшата майка на НЕГ. Ц. ВИСОЧЕСТВО, която съ мждростъта си е принесла извънредно голѣми блага на нашето отечество“ „Да живѣе Г. Министръ президентъ Стамболовъ и патриотичното правителство“ и продължителни урра, които цѣпили въздуха.

Въ Плъвенъ, предъ Г-на Управителя се явихъ по нѣколко души

ПОДЛИСТНИКЪ.

Секретно предписание.

Картина отъ лагеренъ животъ, въ едно дѣйствие.

Съчинение на Викторъ Кириловъ, превелъ К.*

Прѣдставена първи пжтъ въ Гатчинския Императорски дворець на 22-ий Декември 86 г.

ДѣЙСТВУЮЩИ ЛИЦА:

Никсифоръ П. Леонтиевъ — полковникъ, командиръ на единъ стрѣлковъ баталионъ

Анна Иванова — негова жена.

Константинъ Звягинъ — Подпоручикъ въ баталиона на Леонтиева . . .

Звягина — неговата майка.

Щуракъ — старъ вѣстовий на Полковникъ Леонтиевъ

Дѣйствието происхожда въ провинция, близо до лагера.

Стая на Чифляка на Полк. Леон-

тиевъ, близо до лагера. На среджтж врата и двѣ отъ лѣвата странж; отъ дѣсната странж прозорець, прѣдъ когото се намира малка масичка съ графинъ, напълненъ съ водж, маса за писание (отъ лѣвата странж на авансената) и пр. Влизатъ Щуракъ и Звягинъ, съ картина подъ мишницата си. Той оставя картината на странж. Щуракъ вика отъ вратата.

I

Щуракъ, Звягинъ и Анна Иванова

Щуракъ. — Вашеское благородие, заповѣдайте! Доведохъ го.

Анна Иванова. (влиза). Звягинъ, какво правите вий съ менъ? Нима не знаете че утрѣ е именния день на мжжж ми?! . . .

Звягинъ. Известно ми е!

Анна Иванова. Ами какъ е нашия сюрпризъ? . . . Азъ се надявахъ на васъ, като на настоящъ художникъ, живописецъ, а вий се изгубихте!?

Звягинъ. Лагерно време, господжо Анно, — то учение, то стрѣлбж . . . Караулъ, дежурство . . . а съ нашиятъ

полковникъ, знаете? — не шегувай се! Въ единъ мигъ, такъвъ приказъ по баталиона отдава

Анна Иванова. Какъвъ приказъ? . . . Вий трѣбва да помнитѣ приказитѣ на вашата полковница, а не полковника.

Звягинъ. Господжо Анно, азъ твърдѣ помня и вашето секретно предписание всѣкога е при менъ. (Изважда единъ листъ пощенска книга). Ще заповѣдате ли да го прочетж?

Анна Иванова. Четете го.

Звягинъ. (чете) 1886 година, 20-ий Май, Подпоручико Звягину, конфиденциално. Предъ видъ на туй, че ваше благородие, се учите по живопись, предписва Ви се да напишете портрета на вашия полковникъ въ геройския му видъ, съ маслени бои, предъ сражението при Карсъ, по таенъ начинъ, като подарокъ за именния му день. Анна Леонтиева.

Анна Иванова. Е? Какъ е?

Звягинъ. Ехъ! . . . Азъ се старахъ да се възползувамъ отъ всѣкоя минутка и . . . (като показва къмъ Щурака). Г-жо Анно, за какво той тукъ стои и слуша!?

по видни граждани отъ всичкитѣ иснафи, предъ които Г-нъ управителъ, като расправи цѣлѣта на ходението си въ София, какъ ся е постаралъ да искаже нуждитѣ за подобрието интереситѣ, както на Плѣвенскитѣ граждани, така и на цѣлото окръжие и като предаде словата, които НЕЙНО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО Августейшата майка на НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО нашия князь е искажала къмъ населението въ Плѣвенъ и окръга му, всички присѣтствующи посрѣдствахъ тѣзи думи на Г-на управителя съ едноголасно урра! като същевременно тѣзи граждани искажахъ желание, цѣто да се помолѣ телеграфически НЕЙНО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО княгинята да посѣти градътъ ни.

Тѣзи желаня на гражданитѣ. Г-нъ управителъ въ сѣщѣто врѣме, телеграфически събѣщи на НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО Господаря, въ отговоръ на което е получено слѣдующата телеграмма отъ страна на Господаря.

10 Мартъ 1890 год. изъ двореца Пловдивъ.

Управителю на Плѣв. Окръгъ.

НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО благодари населението на Плѣвенский окръгъ за исзаваннитѣ му чувства и преданность.

Подпис. Н-къ на кабинета Д-ръ Станчовъ.

Това не може да не ни радва, когато всичко това се върши за въ наша полза, за нашъ интересъ. Нуждитѣ на населението никога нѣма да бѣдатъ неудовлетворени, стига тѣ да се поискатъ отъ когото трѣбва. Затова е правителството. Ако въ монархическата Россія всичкитѣ честни и иснафски хора отбѣгватъ отъ правителството си, то напротивъ ний трѣбва да съзнаемъ, че къмъ нашето си правителство сме привязани и морално и материално и трѣва да го поддържаме затова, защото е въ полза на нашето развитие и напредъвание. Нека да престанемъ да слушаме всякакви изгладнели опозиционери и нѣка се убѣдимъ, че не опозиция ще ни принесе нѣкаква морална полза, а ний населението, работното население, заедно съ своитѣ си управници, т. е. съ правителството, ще намѣримъ пжтя на

своеото развитие и напредъвание.

Ще кажемъ най послѣ, че добро би било отъ страна на населението, на иснафитѣ, да представляватъ своитѣ си нужди на представителитѣ на власта и да искатъ нуждната помощъ, която винаги ще добиятъ, отъ колкото да ахкатъ и охкатъ и да побъркватъ своитѣ работи само съ това, като слушатъ подлоститѣ на нѣкои наши изгладнели и хайти опозиционери.

Врѣме е вѣче да съзнай населението, да съзнаятъ и иснафи и търговци, че има патриотично Правителство, което е винаги работило и винаги ще работи, за свободата и интереситѣ на своитѣ граждани, на своя народъ, а пъкъ отъ страна на насъ гражданитѣ е намѣсто да докажемъ, че ний сме граждани, които разбираме да цѣнимъ дѣлата и заслугитѣ направени въ нашъ интересъ и които никога нѣма да се отдѣлимъ отъ да не поддържаме и уважаваме и наедно да работимъ съ правителството си, което така добръ ся грижя за нашитѣ интереси и напредъвание.

ДОПИСКА.

Господине Редакторе!

На 6-й т. м. пристигна тукъ на завръщане отъ София, Господинъ Плѣвенский Окр. Управителъ. По голѣмата чясть отъ кметовѣтъ изъ околията, които се намираха въ тоя день тукъ, защото бѣха дошли заедно съ приетитѣ отъ общината имъ на военна служба новобранци, които въ сѣщий день положиха клѣтва — щомъ узнаха за пристиганието на Господина Управителя, събраха се предъ Окол. Управление, като бѣха увѣрени, че той непременно ще иде тамъ, слѣдъ като си почине, слѣдователно, тѣ ще могатъ да му се прѣдставятъ, за да му расправятъ за нѣкои нужди на населението, като същеврѣменно го увѣрятъ, че това население е съзнало неизброимитѣ добрини и народо-полѣзната дѣятелность на настоящето патриотическо правителство, а така сѣщо да му поднесатъ увѣреня отъ страна на сѣщѣто население въ това, че то дълбоко цѣни просвѣтитѣ грижи

Анна *Ив.* (на шуракъ). Стой тукъ при прозореца . . . Полковника сега е въ канцелярията, — щомъ като той се зададе отъ онази улица, на минутата да извикашъ . . . Чуешъ?

Щуракъ. Слушамъ, вашеское благородие (отива къмъ прозореца) . . . Ама пъкъ чи бѣше кокошка хх!! . . . на туй се казва кокошка! . . .

Анна *Ив.* (Къмъ Звягинъ). Покажете ми я.

Щуракъ. Въ него време, значи, като видя полковника, тревога да бия?

Анна *Ив.* Да, да, разбира се!

Звягинъ. (като раскрива картината). Азъ, Г-жо, само не съмъ я съвсемъ свършилъ. . . трѣбва тукъ тамъ да се поправи (Показва картината).

Анна *Ив.* (глѣда). Та ето вий какъвъ сте го изобразили . . . Ами какво е туй, той — въ горжтх и самъ . . . Къдѣ сж нѣговитѣ солдати?

Звягинъ. Тѣхъ, Г-жо, трѣбва да предположимъ, тѣ сж напримеръ тамъ, нейдѣ задъ гората . . .

Анна *Ив.* Ами като какъвъ е тоя геройски видъ? . . . Той като че ли

и старания, които НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО, Възлюбленный ни Князь, полага за процвѣтвяването на страната и за нейното всестранно развитие и напредъвание, та Господинъ Управителъ да прѣдаде тия чувства на населението изъ околията на Господаря. Общинский съвѣтъ и една значителна частъ отъ по виднитѣ хора изъ мѣстната община, извѣстени сѣщо за пристиганието на Господина Управителя се събраха, подбуждани отъ сѣщитѣ мисли и желаня, при Околийското Управление. Слѣдъ малко Господинъ Управителъ се опжти отъ хотела, въ когото бѣше спрѣлъ за Окол. Управление, предъ което като пристигна и, слѣдъ като му се отдадохъ приличнитѣ почести отъ Г-на Окол. Н-къ и полицейскитѣ стражари, а така сѣщо и отъ събравшитѣ се кметове, Луков. Общ. съвѣтъ и отъ виднитѣ мѣстни жители, къмъ послѣднитѣ той се обърна и въ нѣколко думи имъ събѣщи, че прѣзъ нѣколко-дневното си пребивание въ Столицата, той ималъ честъта да се представи предъ Августейшата майка на НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО, Любимий ни Князь, която е привѣтствувалъ отъ страна на населението изъ повѣренното му Окръжие, като я увѣрилъ въ бѣзпредѣлната преданность на това население къмъ Престола и Особата на сина и, който така доблѣстно и съ достоинство носи славната Българска Корона и и очерталъ добритѣ качества и мирното настроение на сѣщѣто население. Въ отговоръ на тия привѣтствия, каза Г-нъ Управителъ, благородната майка на Господаря, благоволи да изрази Своята крайна благодарность, като същеврѣменно ме увѣри, че тя ще благоволи, да ошастливи съ посѣщението си гр. Плѣвенъ, за да се запознае както съ неговото население, така и съ онова въ Окръжието. Думитѣ на Господина Управителя, които бѣха изслушани съ благоговѣние и пълно внимание отъ събравшитѣ се, сж посрѣдствахъ съ углушители викове: „Да живѣе НЕЙНО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО, Августейшата майка на нашия Възлюб-

и ходилъ въ горжтх за гъби и сѣднѣлъ тукъ да си почине . . . Нима такива биватъ геройтѣ? Героятъ маха съ рѣцѣ, крѣщи: „напредъ! напредъ!“ . . . Хей така. . .

Звягинъ. Туй, Г-жо, може-би да е било тѣй въ стари времена; тамъ нѣкой като Юлий Цезаръ или пъкъ Карлъ Великий, а сега геройтѣ се изнасятъ твърдѣ просто.

Анна *Ив.* Но се пакъ, бждете добри, понѣ нѣкой екстазъ да сте направили; или рѣцѣтѣ скржестени на гърдитѣ . . . нѣщо такава, разбирате . . .

Звягинъ. Г-жо Анно, азъ се справлявахъ . . . азъ документално се справлявахъ отъ очевидцитѣ . . . Па ето позволете . . . Щуракъ, ела тука . . . (Щуракъ се доближава). Расскажи ми, какъ е туй било . . . Тамъ, подъ Карсъ?

Щуракъ. Ха! . . . ето че видѣхъ азъ у Захарка кокошката . . .

Звягинъ. Чакай, не за кокошката тя азъ питамъ, а ти ми раскажи какъ бѣше работата тамъ съ полковника?

Щуракъ. На полковника козирека бѣше се отпралъ. Слѣдва

Анна *Иванова.* (къмъ Щурака) Ами ти какво търсишъ тука? За какво чакашъ?

Щуракъ. За тази работа вий, вашеское благородие, не знаете, а азъ бѣхъ тамъ, при Карсътъ, — рѣдомъ съ вашитѣ съпругъ съмъ стоялъ.

Анна *Ив.* Излезъ вънъ!

Щуракъ. Ако да не бѣхъ азъ тамъ, рѣдомъ съ него, може-би и съ крушумъ да го пронижѣха . . . а той окаяниятъ покрай ухото ми прѣскочи; отъ тогава оглушѣхъ съ туй ухо, той ми само контузи.

Анна *Ив.* Да, да! Ти съ ухото си, си спасилъ живота на полковника . . . Знаемъ, знаемъ, стотина пжти сме чували туй.

Щуракъ. Ами да видишъ пъкъ какъ се то случи: пристигнахме ния, тѣй, надвечерь, распалихме огньовѣтъ, и видяхъ азъ: Че Захарка, отъ 2-я взводъ ефрейтора, отнѣкадѣ си пицналъ една кокошка . . . и кокошката тлжета, на турска смѣтка отхранена! . . .

Анна *Ив.* Излезъ, излезъ . . . или не, но-добрѣ ето какво . . . (къмъ Звягинъ). Вий донесохте ли го?

Звягинъ. Да.

ленъ Князь; да живѣе НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО, Доблестний ни Господарь; да живѣе Патриотическото ни Правителство въ главѣ Господина Стамболова; да живѣе Господинъ Плѣвенский Окръженъ Управитель“ и пр.

Послѣ това Господинъ Управитель отидѣ въ Окол. Управление, гдѣто почнаха да му се представятъ по отдѣлно: Кмета и членовѣтѣ на общ. съвѣтъ отъ Луковитската община, общ. кметове изъ околията и нѣкои частни лица. На всички тия, слѣдъ като изслушалъ благосклонно и съ внимание заявленията, Господинъ Управитель казалъ, че ще употрѣби старания, за да бждатъ удовлетворени исканията имъ, въ кръгътъ на закона.

Луковитъ, 7 Мартъ 1890 год.

Единъ Солянинъ.

Населението и избирателнитѣ му права.

У насъ често ставатъ избори за Народни представители, общински и окръжни съвѣти, Сждебни засѣдатели и пр. но на въпросътъ: съзнавали нашето общество или съ други думи, нашитѣ данъкоплатци, своитѣ избирателни права и длѣжности? — мислимъ, че не трѣбва много колебание да отговоримъ отрицателно. Ний не говоримъ за отдѣлни лица и категории, а въобще за най-голямий процентъ изъ нашето земледѣлческо и еснафско население. Подъ думата съзнание на избирателнитѣ си права и длѣжности, ний разбираме щото всѣкий избирателъ да има ясно понятие за цѣльта на извѣстенъ изборъ и резултатъ, които ще послѣдватъ населението въ града, селото или държавата, отъ избиранieto на извѣстни лица, които ще го представляватъ въ учрѣждението, за което са трѣбватъ. Разбира се, че такова абсолютно съзнание на цѣлото население не може да са намѣри и въ дълговрѣменнитѣ конституционни държави на Европа, но тамъ поне по-голяма частъ отъ обществото ясно може да се каже, съзнава своитѣ избирателни права и отечественни, а тѣй сжщо има и по-голяма интелигенция, която добросъвѣстно дава направление и ръководи по-простата масса при упражненіе на избирателнитѣ си длѣжности. Обаче, у насъ въ България, неосвободени още отъ влиянието на петъ-вѣковното робство, нашето население (разбира се земледѣлческото) не може още да си даде едно ясно понятие, за цѣльта и назначението на всичкитѣ тѣзи избори, които са произвѣждатъ почти ежегодно. Отъ друга страна и при съзнанието, което притежава, то е длѣжно, да се бори и съ разни елементи: остатъци отъ олицетворение Турски чорбаджилъкъ, Гръцки подлизурства, Цинцарски експлоататорства и разни развалени, безхарактерни и подли сжщества, които въ днешно врѣме минаватъ за най-чисти и горѣщи патриоти. Кolkото са касае до интелигенцията, която е длѣжна да ръководи простата масса и да ѝ указва жизненнитѣ пжтица на прогресса, като дава кракъ на всѣко подло, безхарактерно и отжи-

вѣло вѣкътъ си сжщество, което е мжчи да минава за патриотъ, то за тая интелигенция по другитѣ страни на България нѣма нищо да кажемъ, защото не знаемъ дѣятелността ѝ, но частно за Плѣвенъ, смѣло можемъ да кажемъ, че никаква интелигенция, въ пълната смисълъ на думата, не сжществува. У насъ не само по селата, но и въ града населението твърдѣ малко, а може да се каже и никакъ, не съзнава избирателнитѣ си права и общественни длѣжности. Това е печално явление за единъ градъ като Плѣвенъ, но какво да са прави когато фактътъ е на лице. Разбира се, че и то си има причинитѣ, но дали единъ день ще изчезне тѣзи апатия на населението? — това е въпросъ, на когото ще отговори врѣмето. Спорѣдъ насъ тѣзи апатия и неразбиране на длѣжноститѣ си, произлиза отъ липсването на хора, способни честни и прѣдприемчиви, които да заинтересуватъ проститѣ хора съ освѣтление на тѣхнитѣ длѣжности и указване лошитѣ резултати, отъ не добросъвѣстното изпълнение на тия длѣжности. Даже въ града Плѣвенъ, гдѣто поне трѣбва да има съзнание на обществото къмъ избирателнитѣ му права, по-голямата частъ отъ населението не упражнява тия права съвършено, а ония, които ги упражняватъ и тѣ едвали съзнаватъ важността и святостта на тѣзи свои права. Това чее тѣй, доказва постоянний резултатъ на изборитѣ, които ставатъ за общественнитѣ учрѣждения, на които избори биватъ избирани такива лица, които и сами не знаятъ защо сж ги избрали и какво трѣбва да вършатъ; а повечето отъ тѣхъ, които благодарение на слѣпата сждба и къоровий случай на врѣмето, като са добили въ рѣцетѣ си извѣстна властъ, вършатъ разни дивотий и деребейлици, като искатъ чрѣзъ това да овѣковѣчатъ името си съ своитѣ нахалности. У насъ въ Плѣвенъ има една частъ отъ обществото, остатъци отъ едноврѣмешний чорбаджилъкъ и подражатели на послѣдний, както и нѣколко странни елементи, които сж се сгруппирани и иматъ претенцията на аристократическа фракция, елементитѣ на тѣзи именно сгруппирана фракция, постоянно си тикатъ гагитѣ за кандидати на изборнитѣ служби, и, благодарение на усилената агитация отъ тѣхнитѣ орждия, отсжтствието на съпѣрници, които да раскриятъ тѣхнитѣ нечисти свински зурли и апатията на по-голямата частъ отъ избирателитѣ, — тѣ въ повечето случаи сж завземали общественитѣ сждбини въ свой рѣцѣ, и, какво сж извършили за интереситѣ и благоденствието на избирателитѣ си, — това е въпросъ безъ отговоръ.

Напримѣръ: града Плѣвенъ и окръга му са виждали до сега нѣколко общински и окръжни съвѣти, но дали сж оправдали тия съвѣти довѣрието на своитѣ избиратели, ний не са наемаме да отговоримъ положително. Плѣвенското Общинско Управление прѣди 6—7 години започна да прави Гимназия, построї само основитѣ, за които казватъ лошитѣ язици, че са израсходвани 80 — 100,

000 лева, когато на поглѣдъ и споредъ нищожното пространство, тѣ едвали чинатъ повече отъ 15 — 20, 000 лева; но до сега нито е продължена постройката, нито пъкъ нѣкой отъ гражданитѣ са е намѣрилъ, който да са заинтересува за сждбата на това огромно и нахално прахосано количество пари, отъ още по нахалнитѣ и глупави животни, които сж се рѣшили тѣй безразсждно да прахосватъ народнитѣ пари. А това доказва, че нито избирателитѣ сж отбирали, защо сж избирали тѣзи лица, нито пъкъ избранитѣ сж имали нѣкакво понятие, отъ това, което са вършили. Смѣткитѣ на тѣзи глупава постройка, едва ли сж виждани и провѣрени отъ нѣкого, нито са има надѣжда да бждатъ привѣдени въ извѣстность, защото и постройката ще стої вѣчно въ забвение; а отъ друга страна и очитѣ на населението ще са отворатъ може би, като промѣни още нѣколко общински състави съ плодотворна дѣятелность като настоящий. Ако единъ свѣсенъ чловѣкъ разсжди имало ли е нужда за направяние Гимназия въ Плѣвенъ, то безъ колебание би отговорилъ отрицателно; а като вземе прѣдъ видъ безконтролното прахосване на тѣзи пари, то вѣрвамъ напълно ще са убѣди, че нашитѣ хора още не разбиратъ никакви общественни длѣжности къмъ отечеството си. Независимо отъ това, отъ общественитѣ ни учрѣждения са прахосани още сумма пари за казарми, отчюждѣние на имоти, пасбища, воденици и пр., но дали тѣзи нѣща сж имали интересъ и биле ли сж необходимими за населението, ще ги разглѣдаме въ една особена статия. Взглаговетѣ си, на основание на които заключаваме, че на нашето население липсва съзнание къмъ избирателнитѣ права и общественни длѣжности, ще изложимъ въ слѣдующий брой.

С. А-въ.

РАЗНИ.

Вѣстникътъ „Matim“ обнародва указътъ на Бразилското правителство, който отпуща на бившия императоръ Донъ Педро 25,000 талира въ замѣна на имуществата му въ Бразилия и 75,000 мѣсечно.

Бразилското правителство съ Указъ запрещава обнародванието на фалшиви новини и обезпокоителни слухове, съ предупреждение, че виновнитѣ ще се прѣдаватъ на военни сждлища.

Постройката на повечето нови укрѣпления около Варшава, наскоро щѣло да се почне.

Въ Москва е станало едно студенческо въстание, за гдѣто властъта се отнасяла лошаво спрямо политическитѣ престѣпници студентитѣ протестирали противъ административнитѣ постѣпки.

Въ Кобургъ е станало на 19-ий того кръщенiето на Князь Алефредъ, синъ на Единбургския Дукъ, въ присѣтствието на Галския Принцъ и Дукъ Ернестъ.

Единъ тренъ, който идялъ отъ къмъ Римъ на 18-й того, около Монтекасино излѣзълъ отъ рѣлситѣ, и съсицалъ двѣ кжши. Убити имало трима и 11 души ранени.